

Під горою смоковниця росте

Под горой смоковница растёт

Перекл. Лариса Пашко

1. Під го - ро - ю смо - ков - ни - ця рос - те, скіль - ки в не - ї

4. вкла - де - но зу - сіль... Тре - тій рік гос - по - дар пло - ду жде,

7. а во - на лиш лис - тям ше - лес - тить.

2. В пишноті доглянута стоїть,
Віття розпустила до землі;
Дивиться зі смутком садівник:
«Що з тобою сталося, скажи?»

3. Ти ж колись стеблинкою була,
Я тебе старанно поливав.
Ти під сонцем швидко підросла,
І твій плід господаря втішав.

4. Йшли роки, і в розквіті й красі
Ти забула, для кого ростеш.
Не бажаєш знати, хто зростив,
І плодів вже більше не даєш.

5. Гордо так милуючись в листві,
Згубиш ти себе, - він їй сказав, -
Вчора наказав господар твій
Щоб тебе, безплідну, я зрубав.

6. Але я в сльозах його благав,
І відклав він вирок свій тобі:
Що ж, зрубаєш через рік, - сказав, -
Як не дасть вона плодів тоді».

7. О, мій друже, чи не так і ми
На землі без плоду живемо?
Втративши сердечний спокій, мир,
Вироку чекаємо свого.

8. Та Господь в безмірній доброті
Нам життя продовжує ще строк,
Вдячним будь і пам'ятай завжди
Гордої смоковниці урок.